

BIBLIA

A decemberi elmélkedéseket a „SOPRONI CS” közösség tagjai készítették (az elmélkedések sorrendjében: Schaul Árpád, Bidló András, Németh László, Csizovszki Robi, Csizovszki Zsóka), a januáriakat Sulyok Gábor (Budapest) írta.

December 6. – Advent 2. vasárnapja – Mk 1,1-8 – Víz és Szellem

A legtöbb bibliafordítás és a hagyomány is keresztelőnek nevezi Jánost. A régebbi fordítások azonban a „bemerítő” vagy az „alámerítő” jelzőt használják vele kapcsolatban. Lehet, hogy kukacoskodásnak tűnik ez a játék a szavakkal, de úgy gondolom, hogy a „bemerítkezésnek” sokkal erősebb jelentése, üzenete van, mint a „keresztelésnek”, különösen ha a mai kor katolikus gyakorlatát nézzük.

A bemerítkezés a gyakorlatban nemcsak pár csepp szentelt vizet és olajos vattát jelentett, hanem tényleges víz alá merülést, a levegő hiányának, a fulladásnak a kínzó érzését, majd a felbukkanás és az újra lélegzés katartikus örömet. A régi ember halálát és az új ember ébredését.

János és Jézus küldetése nagyon hasonló volt. Az evangélium ezt írja

Jánosról: „Azt mondta nekik, hogy változtassák meg azt, ahogy gondolkodnak és ahogy élnek, merítkezzenek be, hogy Isten megbocsássa a bűneiket.” Úgy gondolom, nagyjából Jézus is ezt szerette volna: bűnbánat és a gondolkodás átalakítása. Mi akkor mégis a lényeges különbség?

János célja annyi volt, hogy akik hozzá mentek a pusztába, megbánják bűneiket és szülessenek újjá, viszont Jézus célja ezen túlmenően az volt, hogy a hozzá térők értsék meg, hogy ők is az Atya gyermekei. Ez sokkal többet jelent, mint az „egyszerű” bűnbocsánat: ez az Isten körébe tartozást jelenti.

Talán ez a vízben, illetve a Lélekben való bemerítkezés, alámerítkezés közötti különbség. A vízben megtisztulunk, hálásak leszünk Istennek a megbocsátásáért, a Lélekben elmerül-

ve azonban azt élhetjük át, hogy részei vagyunk az Istennek, és Ő része a mi életünknek.

János ezt még nem tudta. Lehet, hogy még nem tapasztalta meg Istennek ezt a mindent és mindenkit körülölelő szeretetét. Jézus viszont ebből a szeretetből táplálkozott egész életében, és azt szerette volna, ha minél több ember megtapasztalja, megérti, hogy mindannyian az Atya gyermekei vagyunk.

Talán a mi küldetésünk, feladatunk is ez: segíteni másoknak, hogy bele tudjanak merülni Isten Szellemébe! Tudjunk úgy élni, olyan példát mutatni a tetteinkkel, szavainkkal, szeretetünkkel, hogy abból ne csak azt lássák, hogy ezek jó emberek, becsületes emberek, hanem azt is, hogy részei vagyunk valami Isteninek!

December 13. – Advent 3. vasárnapja – Jn 1,6-8.19-28 – Messiásvárás

Mindnyájan várjuk a messiást, aki majd megváltja az életünket, várjuk azt a pillanatot, amely jóra fordítja az életünket, és megoldja a bajainkat. Így várták a messiást, a megváltót a zsidók is. Amikor Keresztelő János megjelent, örültek, hogy végre jött valaki, akiben bízhatnak, akiben hinni lehet, akit követhetnek. Majd ő biztos megoldja a gondjait, hiszen ő a Messiás, vagy legalább is egy próféta, akit olyan régen vártak. Nagy csalódás volt nekik, hogy Keresztelő János csak a „pusztába kiáltó szó”, aki csak azért jött, hogy „egyengesse” az Úr útját.

Ma már tudjuk, hogy ez az út nehéz és nagyon hosszú lesz. Valahogy úgy, ahogy mindnyájunk élete, a napi életünk hosszú és fáradságos, és egy

ilyen hosszú és fáradságos út vezethet el a megváltáshoz. Ez az út elsősorban nem fizikai értelemben hosszú, hanem sokkal inkább lelkileg. János is elsősorban a bűnbánat hirdetésével, a lelki felkészüléssel egyengette az Úr útját, hogy ha eljön a Messiás, nyitott szíveket és lelkeket találjon.

És milyen a mi lelki felkészülésünk? Mit értünk ezen a felkészülésen? Azt gondolom, hogy éppen ideje belenézni abba a tükörbe, amelyben megláthatjuk a valódi arcunkat. Ne szépítgessünk, ne takargassuk a valóságot sokrétegű álarcokkal, hanem fogadjuk el a tényeket, tegyük le, amit le kell tenni: bűneinket, rossz, de már bevett szokásainkat. Ne féljünk elhagyni látszólagos biztonságot kínáló

komfortzónánkat, és lépjünk a változás, az újjászületés útjára!

Az Advent mindnyájunk számára a várakozás, a készülődés ideje. Mi is várjuk a Messiás eljövételét, a kis Jézus születésének ünnepét, a Karácsonyt, de várakozni csak akkor érdemes, ha közben felkészülünk az ünnepekre, és nemcsak a környezetünket, lakásunkat készítjük elő, hanem a lelkünket is. Gondoljuk át, mit jelent nekünk és családunknak a Karácsony, mi fontos az ünnepeken, és tegyük meg mindent, hogy a Karácsony tényleg a szeretetről szóljon! Az Advent ideje legyen a lelki felkészülés és a jó cselekedetek ideje, hiszen így várhatjuk legjobban a Messiás eljövételét.

December 20. – Advent 4. vasárnapja – Lk 1,26-38 – Küldetésünk van!

Mária nem egy hétköznapi feladatot kapott, amelyet rövid csodálkozást követően, de elfogadott. Felajánlotta magát, egész életét Istennek, aki kiválasztotta őt egy nagyon komoly küldetésre.

Mi is kiválasztottak vagyunk, nekünk is küldetésünk van, még ha nem

is ilyen látványosan adják tudtunkra, és ha az nem is oly magasztos. Azonban Isten minket is kiválaszt valamilyen kisebb-nagyobb feladatra, nekünk is küldetést ad, és alkalmassá is tesz arra. Ha felismerjük a szándékát, akkor fogadjuk azt örömmel, engedjük, hogy átforgalmozzon minket az eh-

hez szükséges alázat! Ennek segítségével lehet a mi életünk is Istennek tetsző szolgálat.

Balczó óta tudjuk, hogy a küldetés abszolút meghatározó és vizionál egy jövőképet, amely sokszor teljesen természetesen bontakozik ki előttünk. Nem biztos, hogy az egész világot

vagy közvetlen embertársainkat kell megmentenünk. Egyszerűen csak találjuk meg az utat önmagunkhoz, éljük azt, akik vagyunk, és ezzel egyidejűleg pontosan azt a küldetést is véghez visszük, amiért születünk. Közben megtalálod azt a hivatást, amit teljes szívből szeretsz csinálni, és a tevékenységed, a lényed sok embernek segít majd. A dolgokat nem kell keresni, nem kell aggódnia, hogy tesz-

szük, jól tesszük-e vagy sem; ha magaddal békében élsz, ha a személyes fejlődésed útját járod, akkor minden magától végbemegy. Mindenki megtalálja azokat a helyzeteket vagy azokat az embereket, akiknek órá van szükségük pontosan akkor, amikor az időszerű.

Az egyedüli, fő küldetésünk valójában arról szól, hogy önmagunkra leljünk a szeretet útján, miközben ki-

ki a maga képességei és tudatszintje szerint szabadítsa fel a szellemi lényét a korlátoltság illúziója alól.

Két kérdés a végére:

- Mi az a tevékenység vagy állapot, ami igazán boldogsággal tölt el?

- Mi az a képesség, helyzet, ami gyakran visszatér az életedben, amivel gyakran hozzád fordulnak az emberek, mert hiteles és jó vagy benne?

December 25. – Karácsony – Lk 2,15-20 – Miért éppen a pásztorok?

Csodás emberek születésének történetéhez csodás díszletek illenek. Különböző kultúrák, különböző vallások különböző korokban a nem közös „legnagyobbik” születéséhez – mintha a kollektív tudatalanunk masszív része lenne – mind színes legendákat fűznek. Lukács is a maga feltámadáshite birtokában igazodik ehhez a hagyományhoz. Leírásában a Betlehem környékén tanyázó egyszerű pásztorok (vagy azok egyik kiválósága) mennyei álmot lát, angyali üzenettel – „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, Dávid városában” – és az embert és Istent egyaránt dicsőítő angyali karok zengő kórusának kiegészítő szózatával.

De miért éppen a pásztorok? Mert ők a folytonosságot biztosító személyek a régi és új között. Jézus is Utat mutató pásztor lesz, mint ahogy ősei

is pásztoemberek voltak. De kicsoda pásztorok! A pásztorok legnagyobbika, a nagy Jákob, Izrael 12 törzsének atyja, pásztorfejedelem, aki maga is nagy mennyei álmot látott egy létráról, amely összekötötte az alsó és felső világokat, s amely lehetővé tette a kapcsolatot a Mennyeivel, a Legfőbbeséssel. S aztán az ő fia, a „népet mentő” József, szintén nagy Isten-álmódó és egyben álmokat megfejtő, aki a megmentő szerepében több szinten is Jézus előképének mondható.

De az álmódó pásztorok egyben tenyeres-talpas egyszerű népek is, akik szeretik a tényekkel összevetni, azaz ellenőrizni álmaikat. Elmennek, és valóban találnak ott egy nemrég született csecsemőt, és csodálkozó anyjának átadják az álmoképeket-álmüzenetet, amelyet ők kaptak. A

pásztorok álmaik bizonyosságát látták a gyermekben, Mária pedig a szívében forgatta a kapott gondolatokat. Nem értelmezte, nem értékelt, nem „agyalt” rajta, csak egyszerűen az elméjében forgatta azokat. Ugyanúgy tett akkor is – mert ő is nagy álmódó volt –, amikor a „nagy álmot” megkapta Gábrieltől. Ebben a szent térben nincs helye az okoskodásnak, a minden titkot fellibbenteni akarásnak. Mert a betlehemi gyermek születése csodás körítések nélkül is az emberi történelem „legdöntőbb és legforradalmibb” eseménye volt (Ferenc pápa), s mert a gyermek olyan mennyei gondolattal született, amely Isten végtelen irgalmáról és szeretetéről szól. Ezt hirdette, ezt élte élénk egész életében, s ennek a nagy teremtménynek folytatására hívott meg minket is.

December 27. – A Szent Család vasárnapja – Lk 2,28-40 – Különleges szemek

Annyi mindenről szólhatna ez az elmélkedés! Szólhatna a napról – a Szent Család vasárnapja – , amikor felolvassák a templomokban. Szólhatna a névről, amely jel rajtunk. Szólhatna az elsőszülött fiúgyermeknek az Úrnak történő odaszenteléséről. De szólhatna a prófétálás szövegéről, amelyet hittel élt meg Simeon. Vagy a szülők ártatlan értetlenségéről és a Jézusról szóló jövődőléről. Szólhatna Anna értő hódolatáról. Akár szólhatna Isten kedvéről,

ami eltöltötte Jézus felnövekedését látva.

Ezek mindegyikéről hosszas elmélkedéseket írtak már. Így ezekről most nem fogok szólni! Ami engem elgondolkodtatott, az a jelenetben szereplő két agg próféta személye. Egy férfi és egy nő. Ennek a két látzólagos mellékszereplőnek a jelenlété szinkronban áll a család jelképével, melyet egy férfi és egy nő alkot. Úgy vannak ők jelen, mintha nagyszülők lennének. Két ember, akik életük

során kenyerük javát már megették. Sok imádságban megélt napot tudhatnak magukénak. Nem is érzik már máshol jól magukat, mint a templomban és annak környékén, hallgatva Isten szavát, figyelve a lélek választát. Látó szemük valószínűleg már hályogtól fedett szervként, emlékeiktől és megszokásaiktól vezérelve érzékeli környezetüket. De lelki szemük, amelyet az Istennek szentelt életük tisztított, fényesített, tökéletes élességgel működött, amikor kellett. Többek

ELŐFIZETÉS

Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy legkésőbb **2021 január 31-ig** újítsák meg előfizetésüket. A lap ára most nem változik, az éves előfizetés **2.000,- Ft** lesz, illetve annak, aki postán kéri, a – minden évben emelkedő – postaköltséggel együtt **4.000- Ft**.

A befizetés lehetőség szerint **banki átutalással** a lapot terjesztő **KISZE Bt.** számlájára (számlaszám: 10918001-00000057-09540006), vagy az Unicredit Bank bármely fiókjában a fenti számlára történő **pénztári befizetéssel** történjék. Rózsaszín **belföldi postautalvánnyal** is lehet, ekkor a **KISZE Bt.** a címzett, és a **bankszámlaszámot** kell feltüntetni. **Mindhárom esetben** kérjük közölni az előfizető nevét, címét, és azt, hogy „Érted vagyok”-előfizetés. – A terjesztéssel kapcsolatos bármilyen ügyben Gromon András főszerkesztőtől lehet tájékoztatást kérni.

Együttal tájékoztatjuk kedves Olvasóinkat, hogy ebben az évben a járványhelyzet által okozott nyomdai bonyodalmak miatt küldtünk együtt két-két lapszámot, és ez nagy valószínűséggel így lesz majd a járvány megszűnéséig. Köszönjük megértésüket!

között ezen a különös napon, amikor azt a Jézusnak nevezett gyermeket bemutatták a templomban.

Csend volt és nyugalom, semmi rendkívüli esemény nem jelezte, hogy a gyermek és szülei különlegesek lennének. Az Úrra hangolt állapotuk-

ban ők mégis érzékelték az esemény különlegességét. Megérezték annak a családnak a hétköznapi túli kapcsolatát a templom és a világ Urával. Különlegessé és prófétaivá tették mindazt, amit a gyermek körül elvégeztek a szertartásvezetők. Talán

ezekon a különleges szemeken, ezen a letisztult életen, az Isten közelében megtapasztalható otthonosságon és a hétköznapi eseményekben ott lapuló szentségen érdemes elgondolkozni a Szent Család vasárnapján!

Január 3. – Karácsony utáni 2. vasárnap – Jn 1,1-18 – Aki ember maradt

Hajrá, filozófus hajlamúak! 18 vers legyen elég Jézus teológiai tézisé tételéhez, amire aztán gond nélkül lehet hivatkozni minden komolyabb következmény és kellemetlenség nélkül. Ha valami nagyon távol állt Jézustól, az éppen a filozofálás. Ha tudta volna, hogy teológiai hőskölte-ményt írnak majd róla, bizonyosan elsőként tiltakozott volna. A 4. evangélium szerzője vagy inkább a bevezetés összeállítója nem vette észre, hogy miközben csillogóan fényes görög szövegével összefoltozta a zsidó bölcsességi irodalmat Philón logoszával, észrevétlenül ködbe vezett az egyetlen lényeges, Jézus maga. Hogy mennyiben volt tisztában ezzel, napjainkban nehéz lenne megválaszolni, az azonban egyértelmű, hogy a jézusi jelenlét szavakkal leírhatatlan, mert az maga az élet.

Ez az a pont, ahol elérkeztünk önmagunkhoz, az igazi problémához:

Hogyan tud bennünk megjelenni Jézus? A teológia, boldog megelégedésünkre, nélkülünk oldotta meg ezt, hiszen Jézus Isten, tehát mi emberek nem mehetünk sokra Istennel, és Isten sem tud velünk mit kezdeni, hiszen Ő tökéletes, csupa nagybetűvel, mi meg gyenge, esendő, tökéletlen emberek vagyunk, csupa kisbetűvel. A történelem persze majdhogynem az ellenkezőjét mutatja, hiszen Jézus háta mögött egyházat hozott létre, amely különleges és sajátos módon megkísérelte az égbe emelni az embert úgy, hogy közben kivetkőzteti emberlétéből, holott Jézus egész élete éppen arról szólt, hogy egészében velünk egy emberré akart lenni, ugyanazt a sorsot vállalva, mint a mienk, hogy mondanivalója és éltető ereje legyen életünknek.

És most lépünk egy nagyot: Mi hogyan állunk ezzel a jézusi jelenlét-

tel? Miképpen van jelen bennünk és általunk Jézus? Harmadik személyben, mint a teológusok és filozófusok „logosza”, és áthidalhatatlan távolságból nézünk az elérhetetlen isteni lényre? Vagy második személyben, még mindig meglehetősen távol életünk közepétől, mint az alaposan kiválogatott, titokban irigyelt, eltéríthetetlen szentekben, és közben biztonságos távolságot tartva a hétköznapi, megvehető emberektől? Vagy első személyben, elfogadva a bennünk lévő valóságos embert, a botladozót, de egyben megcélozva a létünk mélyén rejtőző igazi embert, a valódi Jézust? Ahhoz, hogy Jézus ne a régmúlt történelem érdekes alakja legyen, hanem mindig jelenlévő próféta kiáltás, ki kell mondanunk, bármilyen ijesztő is: én vagyok Jézus, aki úton van az Isten felé!

Január 10. – Jézus megkeresztelkedése – Mk 1,7-11 – Szerepünk a találkozásokban

Akkor szülei, József és Mária felmentek a Szent Péter bazilikába, és ott Péter, az első pápa megkeresztelte a kis Jézust az Atya a Fiú és a Szentlélek nevében... – Bocsánat, megfledkeztem az evangélium szövegéről, bár az sem kevésbé anakronisztikus. Valójában keresztiségről nem esik ott sem szó, legfeljebb az Ayn-Karim-i János próféta bemerítő rituáléjáról, amellyel a megtérést szorgalmazta (Lk 1,39-40, bár a szöveg nem nevezi meg a települést, de a hagyomány a Jeruzsálemtől kb. 8 km-re fekvő Ayn-Karimmal azonosítja). Úgy tűnik, Jézus számára többről volt szó ennél a rítusnál, no, nem abban az értelemben, hogy égi jelenségeket fessenek az esemény köré, de az evangéliumok Jézus próféta fellépését kapcsolják a két ember találkozásához. Talán ismerték is szegről-végről egymást, mégis mindketten sorsdöntőnek érez-

ték a pillanatot. Jézus más emberként jött fel a Jordán partjáról, elfogadta a megtérésre vonatkozó felhívást, és elment a pusztába, hogy lelki felkészüljön küldetésére (Mt 1,1-11; Mk 1,12-13; Lk 4,1-13). A találkozás felhívás volt egy másik találkozásra: találkozni a bennünk szunnyadó isteni étellel, és felfedezni azt.

Életünk legfontosabb tényezői a találkozásaink, ugyanúgy, ahogy az élővilágban általában is, ahogyan arról bőséges bizonyítékkal szolgál az etológia. Elég gondolnunk az imprintingként emlegetett összefüggésre, amelyben az első találkozás szinte az élőlény önazonosságát is képes befolyásolni. Mi emberek közösségi lényként naponta találkozunk másokkal, barátainkkal vagy ellenségnek tünőkkel egyaránt, és hiába tagadnánk, hatással vannak ránk ezek a találkozások. Mi a szándékunk ezek-

kel a találkozásokkal, például családi összejöveteleken? Kidumálni magunkat, elmondani véleményünket másokról, jót enni-inni – vagy...?

Melyik a mi szerepünk? Jánosé vagy Jézusé, és a találkozások milyen változásokat hoznak hétköznapijainkba? Készek vagyunk kimenni a pusztába, hogy alkalmasak legyünk küldetésünkre, és kihozzuk magunkból a maximumot, vagyis a mai názáreti Jézust, aki nem fanatizmusával vagy fölényével, hanem megértő szeretetével próbál hatással lenni másokra, és visszasegíteni őket az útra. Ahogy a Didaché mondja: „Naponta keresd a szentek szinelátását, hogy felüdülj beszédjükön. Gyakran gyűljetek össze, azt keresve, mi válik lelketek javára!” Ahhoz, hogy érdemes legyen velünk találkozni, előbb nekünk kell Jézussal találkozni! Erről a találkozásról kell szólnia az életünknek.

Január 17. – Évközi 2. vasárnap – Jn 1,35-42 – Gyere, nézd meg az otthonomat!

Az én házam/otthonom az én váram – tartja szólás. Milyen az otthonom? Minek tartom? Búvóhelynek? Miben különbözöm otthon élve, illet-

ve kint a hétköznapijainkban járva? A költő nem véletlenül sóhajt fel: „Bántja lelkem a nagy város durva zaja, / De jó volna ünnepelni odaha-

za. / De jó volna tiszta szívből – úgy, mint régen – fohászodni, / De jó volna megnyugodni” (Ady Endre: Karácsonyi rege)

Az otthon mindenki számára valami meghitt melegséget jelent, ahol biztonságot, védeltséget remélhetünk, ahol végre azok lehetünk, akik vagyunk. Hol vagyok otthon? Kit engedek közel, az otthonomba, magamhoz? Látszólag meglehetősen tapintatlan kérdés, amit az első bizonytalan tanítványok kérdeztek Jézustól: „Hol laksz?”

Nagy kérdés, hogy miképpen lehet otthonot nyújtani azoknak, akiknek sohasem volt otthonuk, csak laktak

valahol; szeretetet, biztonságot kölcsönözni azoknak, akiknek nem volt részük benne. A kezdeti keresztyének is küszködtek ezzel a problémával: „*Saját hazájukban laknak, de mégis jövevényekként; mindenben részt vesznek polgároként, de mindent elviselnek mint idegenek. Bárhol, idegenben is otthon vannak, de minden haza idegen számukra*” – ahogy a Diognétoszhoz írt levél felveti a kérdést. Lehet, hogy mi már másként látjuk a dolgot. A mai emberek nagy

részének éppen az hiányzik, ami a tanítványokat is érdekelte: Mutasd meg az életed belsejét! Hol, miben érzed otthon magad? El akarod idegeníteni magadat, otthonodat mások, a világ elől, vagy vállalod a kockázatot, és megmutatod, ki vagy valóban?

A kereső emberek csak az egyenes, önazonos mintát keresik. Jézus otthon érezné magát nálunk, az otthonunkban? Biztosan nem a rítusokat keresné ma sem!

Január 24. – Évközi 3. vasárnap – Mk 1,14-20 – Elközelgett Isten országa...

A facebookos bölcsesség szerint a tanítvány megkérdezte a mesterét: Meddig kell várni, hogy eljőjön a várva várt boldog jövő? Mire a mester válasza így szólt: Ha csak várakozunk, akkor nagyon sokáig.

Több mint kétezer év kevés volt ahhoz, hogy valóban érezhetően elközelegjen az Istenország. Még ma sem érkezett meg, legfeljebb nyomokban. Tulajdonképpen túlságosan kevesen foglalkoztak azzal, hogy mit jelent a hétköznapi valóságban az, amit Jézus nyomatékosan emlegetett. Azt is szokták mondani, hogy aki a kifogásokat keresi a megoldások helyett, az nem akar semmit. Az kérdés azonban, hogy miképpen fogjunk hozzá. Magunknak csináljunk egy magán Istenországot, és akkor talán lenne realitása, vagy azokat is be kell vonnunk, akik nem ismerik vagy nem akarják, mert csalódtak azokban, akik

megvalósításáról beszéltek, és csak beszéltek? A történelem folyamán számos hitmagyarázó és vallásalapító – Arieltől Lutheren és Kálvinon keresztül egészen napjaink vallási mozgalmáig és közösségeiig – a maga módján sajátos Istenországot ígért, de egyikből sem lett világjárvány, sőt egymás kritikátlan kritikájánál meg a sajátjuk egekbe magasításánál nem jutottak sokkal többre.

Na, de akkor mi a megoldás, hogyan tovább? Vagy még el sem indultunk?

A legfontosabb, hogy Jézus nem politikai mozgalmat indított, ebből következőleg nem kell megszerveznünk az államot, hanem meg kell találnunk Isten országát saját magunkban. Ott kezdődik, hogy nincsen fontosabb számunkra, mint alkalmassá tenni magunkat az Isten jelenlétére. A mi kezünkön, beszédünkön, jelenlétünkön áll vagy bukik, lesz-e valami az Istenországból, vagy sem (Lk 17,21). A következő lépés, amit nagyon nehezen vállalunk, az, hogy sorsközösséget vállaljunk mindenkivel, különösen azokkal, akiket okkal, ok nélkül lenéznek, megvetnek (Lk 15,2; Mk 2,1 stb.). A programozásunk megkerülhetetlen pontja, hogy az igazságosság helyébe mindenkor és mindenhol a mások iránti teljes, szertalan szeretetet tegyük zsinórmértéké.

A keresztyéneknek olyanná kell lenniük a társadalomban, mint a léleknek a testben, ahogy a Diognétosz-levél már az első századokban rögzítette. Nem keresztyén államot kell alapítani, hanem azt a lelkiületet kell vonzóvá tenni magunkban és másokban, amely az első helyre teszi az Istenországot.

Január 31. – Évközi 4. vasárnap – Mk 1,21-28 – Akkor prédikálni kezdett ott

Mennyire más a páli hozzáállás az evangélium hirdetéséhez. Timóteusnak lelkére köti, és így nekünk is: „*Allj elő, hirdesd az igét, akár alkalmas, akár alkalmatlan!*” Jézus tapintatos és megértő, nem rendez nyilvános vitát, hogy bebizonyítsa, neki van igaza. Mondhatta volna, hogy téves a jános koncepció, nem az ítélettel kell riogatni, és jobb lenne, ha János őhozá járna iskolába. Nem a megszégyenítés vezette, mert tudta, a mag fejlődésnek indul anélkül, hogy erőszakot vennénk rajta.

Jézus képes megvárni a pillanatot, amikor eljön az ő órája, akkor aztán nem késlekedik, és nem keresi a kifogásokat. Tudta, hogy a tüzellel játszik, és ő sem kerülheti el a próféta sorsát, de vállalta egészen. Az sem véletlen, hogy először is haza, Galileába ment hirdetni a rábízott üzenetet, pedig tudta, hogy egyetlen prófétának sincs becsülete az otthonában. János bebörtönzése nem jelentett számára elbizonytalanodást vagy riadalmat. Nem

állhatott többé félre, nem várhatta meg az idők és körülmények szerencsésebb alakulását, hiszen látta az embereket, akik olyanok voltak, mint a pásztor nélküli nyáj. Nem félt helyébe lépni annak, akinek élete a Heródes-félék kezében volt, mert Istent tudta maga mögött, és ez sürgette, mint ahogy Jeremiás próféta írja saját sorsáról: „*Az Úr igéje gyalázatomra lett, és csúfságomra egész nap. Azt mondtam, nem törődöm vele, és nem beszélek az ő nevében. De olyan lett a szívemben, mint az égő tűz, bezárva csontjaimba, hiába erőlködtem, hogy magamba tartsam, nem győztem*” (Jer 20,8-9).

Azt is mondhatnánk, hogy a sors játéka ez prófétacsere, de a Jézus által hirdetett megbocsájtó, szerető Isten nem várhatott tovább. Azt akarta, hogy az új szőlőmunkások ugyanannyit kapjanak, mint a korábbiak. Azt akarta, hogy kiállhasson az utakra, és behívhatta onnan a királyi lakomára, akit csak talál.

Itt az idő, hogy becsempésszük az emberek tudatába és lelkébe, hogy jobban megéri beépíteni a hétköznapiokba a jézusi értékeket: a szeretetet, a tapintatot, a megértést, a nagylelkűséget, mint keserűen szidni magunkat és másokat kudarcaink miatt. A mi feladatunk az, hogy megértsük a mások gondolkodókat, és közel engedjük őket életünkhöz és annak belső rugóhoz. Olyanokká kell lennünk, hogy jézusi életünk ne kritika tárgya lehessen, hanem olyan vonzó prédikáció, amelyet az is szívesen hallgat, akinek már nagyon elege van a prédikációkból.

Jézusnak sem volt könnyebb, hiszen az egyetlent, ami még valahogy elérte az emberek szívét, a fenyegető ítélet Istenét kellett lecserélnie a megbocsájtó szeretet Istenére úgy, hogy az első boldog, szabad felsőhajtás ne a szabadosságban, hanem az Isten melletti elköteleződésben folytatódjon, abban a boldog tudatban, hogy végre jó helyen, otthon vagyunk.